

en aquest camp. A l'abril, Avid Life Media va comunicar la seua intenció d'eixir a borsa abans que acabara aquest any. L'eixida al parquet havia de ser la cirereta del pastís d'una trajectòria sempre ascendent. La companyia compta, segons ells mateixos afirmen, amb 37 milions d'usuaris i presentava, com a garantia d'èxit per a la seua eixida a borsa, unes vendes de 115 milions de dòlars l'any 2014 (un 45% més que l'any precedent), així com implantació en 48 països. Ashley Madison és, a més, la segona pàgina web de contacte de persones més potent del món, només al darrere de Match.com, que no està especialitzat en parelles casades. Segons aquesta multinacional, cada dia 35.000 usuaris s'hi donen d'alta, 120.000 persones visiten el web i es gestionen 1,2 milions de comunicacions a través de la seua plataforma. "La infidelitat és global. No hi ha un sol país on no existisca. Fins i tot en els països on està penat amb la mort hi és present", deia en una entrevista feta el maig passat Noel Biderman a la CNBC.

Accions del pecat

Si, com tot indica, Avid Life Media es veu obligada a abortar l'eixida al parquet, serà la segona volta que la companyia ha de recular. L'any 2011 va intentar vendre participacions a la borsa de Toronto però el pla es va haver de suspendre. Des de la companyia es va argumentar que l'abortament es va produir a causa de les reticències ètiques i morals dels potencials inversors; en canvi, analistes financers expliquen la retirada de l'operació per la falta de confiança dels inversors en els números que la companyia bombeja a cada oportunitat. Els promotors de l'eixida a borsa mantenen que la compra d'"accions del pecat" pot comportar una rendibilitat anual del 19%. Abans de l'atac dels *hackers*, la companyia pretenia aconseguir fins a 200 milions d'euros en el mercat financer. Els pirates informàtics, però, han obligat Ashley Madison a ralentir la marxa. Potser s'haurien d'haver donat més pressa i aplicar el seu propi eslògan: "La vida és curta. Tingues una aventura". ●

ANTONI BOLINCHES

«Hem creat una societat monògama a pesar que l'ésser humà no ho és»

Des de l'institut que porta el seu nom, Antoni Bolinches és, des de fa 35 anys, un dels especialistes més importants en teràpia de parelles. Introduïdor de la psicologia humanista a Espanya, és autor de més d'una desena de llibres.

Vostè, que es dedica a les relacions de parella, quina opinió li mereixen pàgines web com Ashley Madison o Gleeden, que posen en contacte persones que estan casades i volen tindre un afer?

—Pàgines com aquesta reflecteixen la disbauxa i la crisi en què es troba la dinàmica de la parella. Com dic al meu llibre *Amor al segon intent*, la parella com a relació està en crisi, però la parella com a institució encara funciona, per la senzilla raó que no hem trobat una altra manera millor d'organitzar la societat. Per tant, el que hem de fer és millorar la parella. Com que de moment no hem trobat una altra fórmula, la societat ha creat aquest model de monogàmia imperfecta. Això és un eufemisme per dir de manera políticament incorrecta parella amb infidelitat.

—Hem substituït la seducció per les aplicacions de mòbil?

—Sí. Totes aquestes tecnologies han permès dues coses: en primer lloc, fri-

volitzar; en segon lloc, afavorir. Abans, s'arribava a la sexualitat mitjançant un procés de seducció. Ara s'arriba a la sexualitat a partir d'una insatisfacció o d'una necessitat de gaudi prèvia. Abans trobaves la persona que et feia caure en la temptació i ara tens la temptació que t'invita a buscar la persona.

Les persones més madures són més coherents amb la seua realitat i el que tocaria seria o millorar la parella o qüestionar-la, però no mantenir la parella amb aquesta clau de sortida, buscant complements fora de la parella per man-

«És més fàcil que l'home siga infidel sense enamorar-se, mentre que la dona necessita enamorar-se per ser infidel»

→ tenir la parella. Això pot tindre certa lògica mentre els xiquets són petits per tal de mantenir l'estabilitat familiar. Però com a model permanent de convivència no és gaire desitjable.

—**Hi ha dones que saben que els seus homes els són infidels i ho permeten perquè això els permet mantenir l'estabilitat familiar...**

—Sí, però això passa quan la dona s'ha desinteressat per l'home. Si encara n'està enamorada, és difícil que ho tole- re. Una altra cosa és que pugues perdo- nar una infidelitat concreta, situacional. Al capdavant, ningú no és perfecte.

—**Les noves tecnologies faciliten i incentiven la infidelitat, doncs?**

—Com a mínim la faciliten.

—**La monogàmia és una construc- ció social. Mantenir-se fidel a la pare- lla va contra natura?**

—Aquest és l'origen del problema: hem creat una societat monògama, quan l'ésser humà no és monògam. Instintiva- ment el que volem és gaudir de noves i diverses experiències, però culturalment estem condicionats a mantenir la fide- litat. Aquesta dicotomia cadascú la gesti- ona com pot. Com més madura és una persona, més fidel és perquè és més co- herent amb el seu compromís voluntàri- ament adquirit.

—**Mantenir-se fidel a la parella, doncs, va contra natura?**

—Si entenem com a natura la part instintiva, sí. Però la nostra natura tam- bé és cultura. Podríem dir que va con- tra l'instint però a favor de la cultura pre- dominant.

—**En el llibre vostè diu: «La infide- litat sempre ha existit, però és el nos- tre model de societat el que l'ha estès». Vol dir que ara som més adúlter que no abans?**

—Sí, molt més que no abans. Sobretot a Espanya a partir de l'arribada de la de- mocràcia, quan es va passar d'un model

de repressió a un model de disbauxa. En aquest sentit, el model occidental, que s'està estenent mundialment, és molt permissiu. La cultura social afavoreix la infidelitat perquè estem tots en contacte amb persones potencialment atractives i potencialment disposades.

Des del punt de vista sexual, el millor subjecte eròtic sempre ha estat el proper. Perquè el principi de novetat, amb la pa- rella estable, desapareix, com explico en el llibre *Sexe savi* quan parlo de la ruti- na sexual. Fer les mateixes coses amb la mateixa persona, a les mateixes hores i al mateix lloc fa que se'n perdi l'interès. Aleshores, un nou subjecte eròtic sempre et fa vibrar més perquè hi ha la descober- ta, la novetat. Veure que tornes a agradar a algú és molt satisfactori. Per això deia abans que la maduresa és un element fo- namental de la fidelitat perquè tu volun- tàriament renunciaves a les persones que t'agraden per respecte a la persona que estimes. Quan se'ns planteja una novetat, tendim que ens agradi. El que trobem és que hi ha moltes aventures que es consu- meixen en consumir-les.

—**Què vol dir amb això?**

—Molt senzill: que quan coneixes al- gu i et gites amb ell o ella, es perd l'in- terès previ perquè et defrauda. El pro- blema és quan no et defrauda i t'hi enganxes sexualment o emocionalment.

Les infidelitats provoquen que con- trastem: és a dir, si tinc una aventu- ra amb una dona i fa l'amor pitjor que la meua, tendiré a valorar-la millor que abans. Per això, curiosament, hi ha per- sones que condemnen més una relació perquè renunciïn a una infidelitat que no pas perquè la cometin, perquè aca- ben tenint sensació de frustració envers l'altre i l'acaben culpant per no haver tin- gut aquella infidelitat que desitjava.

—**Aleshores, què està suggerint, que és millor tenir l'aventura perquè ai- xò millorarà els nostres sentiments en- vers la nostra parella?**

—Oscar Wilde deia que la millor ma- nera d'evitar una temptació és caure-hi. Dit això, algú dirà que jo promoc la infi- delitat, però no és això. El que jo dic és que a voltes prohibir una infidelitat per- judica més la parella que permetre-se-la. I també dic que les persones més madu- res són més fidels perquè són més cohe- rents amb l'amor que tenen per la seua parella i el compromís voluntari que ha volgut assumir.

—**Però què hem d'entendre per una persona madura?**

—És una persona que és capaç d'har- monitzar el plaer suficient amb el deure necessari. Tots tenim a dins un pare i un nen: el pare són les normes socials i el nen és la nostra part instintiva. L'adult és el mediador que fa possible harmonitzar el que vol el nen i el pare. El nen vol ser infidel, el pare li ho prohibeix i és l'adult qui decideix. Quan ets immadur, caus en la temptació.

Això vol dir que les persones madu- res no són mai infidels? No, però ho són menys, perquè en tot cas s'ho perme- ten de manera esporàdica i situacional. Al capdavant, el mèrit no és ser fidel, sinó ser fidel podent ser infidel.

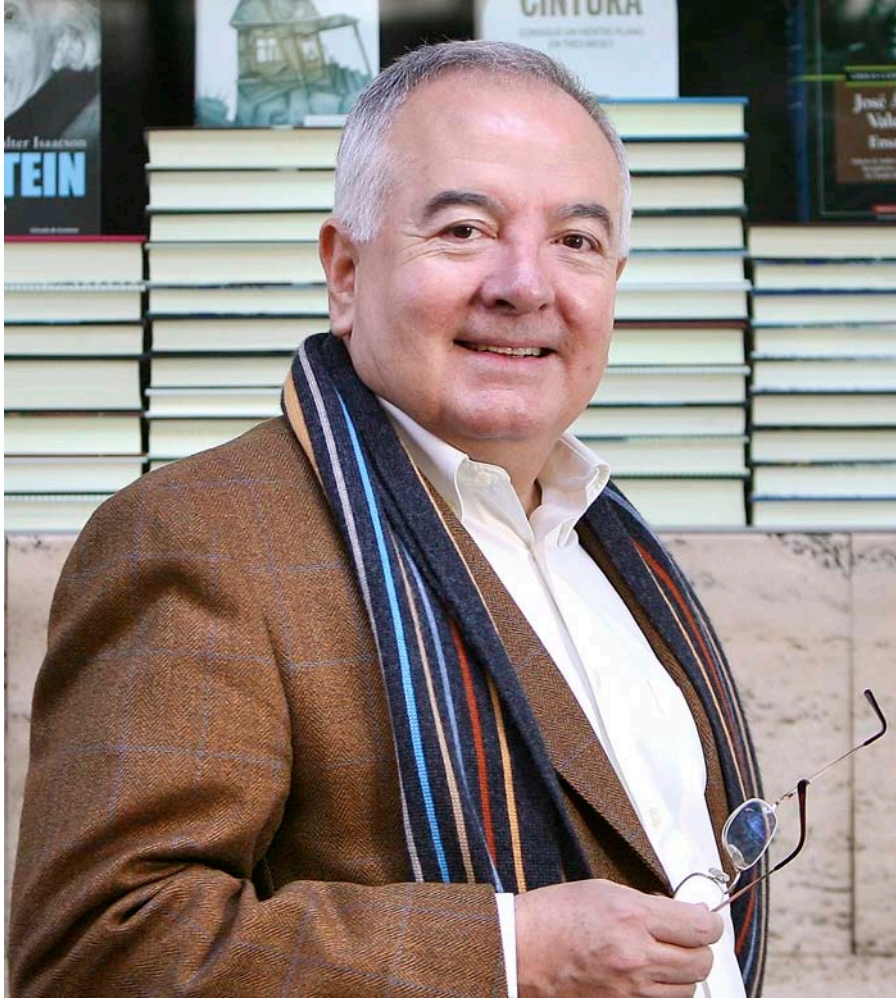
—**Tot això que m'explica val igual per a homes que per a dones?**

—Hi ha diferències de gènere. El per- centatge d'infidelitats s'està igualant. Un 60% dels homes i un 40% de les dones, en una convivència de més de 10 anys, han estat alguna vegada infidels a la seua pa- rella. El que canvia són les motivacions. A l'home li és més fàcil ser infidel: només li fa falta trobar un subjecte eròtic disponi- ble i atractiu. En canvi, la dona necessita la combinació d'això i estar relativament desenamorada i decebuda de la seua pa- rella. Però, a més, com que la dona és més coherent amb la seua inversió emocional per condicionament cultural, moltes do- nes abans de ser infidels plantegen una crisi de parella per poder ser infidels sen- se sentiment de culpa. L'home, en canvi, no té sentiment de culpa.

—**Vostè fa 35 anys que fa teràpies de parella. Ha percebut canvis en la ma- nera com les dones perceben la infi- delitat?**

—El percentatge de dones infidels ha augmentat molt perquè s'han liberalitzat els costums sexuals i també la dinàmica social és molt més afavoridora. En *Amor al segon intent* parlo dels col·lectius im- plicats en la infidelitat, i els primers són els companys de feina perquè hi estàs molt de temps i això crea dinàmiques

«Oscar Wilde creia que la millor manera d'evitar una temptació era caure-hi»

que afavoreixen enamoraments alternatius.

Després hi ha una altra diferència: l'home és més fàcil que siga infidel sense enamorar-se, mentre que la dona necessita enamorar-se per ser infidel. Les dones continuen tenint més sentiment de culpa.

—En aquest llibre també explica que hi ha una certa acceptació social quan l'adulteri s'ha comès amb una prostituta.

—El que dic és que hi ha un percentatge important de dones que són més permissives amb la infidelitat si és amb una prostituta i l'acte en qüestió forma part d'un ritual social com un comiat de solter o un sopar de negocis. La dona té certa permissivitat en aquests casos, però la molesta molt si l'home se n'ha enamorat. En canvi, curiosament, a l'home el preocupa més si s'ha produït la infidelitat que si s'ha enamorat. Si tu li dius al teu marit: «M'he enamorat d'un». I

ell: «Però te n'has anat al llit?». I tu dius: «No». I ell: «Doncs aleshores encara ho podem solucionar». Els homes donen molta més importància a la consumació de la infidelitat. En canvi, la dona dóna importància a l'enamorament.

—La rutina és el millor amic de la infidelitat?

—Sí, d'això en parle en *Sexe savi*. De totes maneres, és molt difícil alimentar la libido de la parella estable. Com que no canvis de parella, pots jugar a canviar de ritual, de situació, d'horari... però tots aquests complements no compensen el fet que no canvis de subjecte eròtic. Per això és tan difícil lluitar contra la tendència poligàmica.

—El món funcionaria millor si ens permetérem tenir aventures, doncs?

—A *Un món feliç* aquest escenari ja es dibuixa però en la situació i amb les normes culturals actuals això no és viable. Perquè arribats a aquest punt, hi ha una altra variable implicada: la descen-

dència. El gran repte del futur és com ser família sense deixar de ser parella. Això s'ha d'alimentar amb millors eleccions i millor qualitat de la relació de parella des de la màxima maduresa possible. Per això l'escola de la vida ens ha de servir per aprendre. Hi ha persones que, vist en perspectiva, s'adonen que han tingut més de dos i més de tres relacions enriquidores al llarg de la seua vida. Que una relació s'acabi no sempre significa que haja fracassat. Pot voler dir que ja ha complert el seu cicle vital. Sóc de l'opinió que és millor una bona ruptura que una mala convivència. Però és millor una bona convivència que una bona ruptura.

—Diu en *Amor al segon intent* que no és una bona idea deixar la parella estable per marxar amb un afer si no es deixa passar un temps.

—Sí, mig en broma dic que, abans de fer el canvi, has de procurar esbrinar la qualitat del recanvi, perquè açò no és el Corte Inglés i no et tornen els diners si no t'agrada. De fet, el 50% de les parelles que deixen una parella per una altra n'estan penedides un any després. La convivència activa la matemàtica dels sentiments: es deprecia el subjecte en ús a conseqüència de l'acció combinada del principi d'habitació i de saturació. Per què? Perquè tots tenim defectes i virtuts i, en parella, actua el principi d'habitació; i el que és bo amb el temps és menys bo, i el que és dolent amb el temps és més dolent. Aleshores és quan quedes receptiu a l'enamorament alternatiu perquè en el subjecte nou només hi detectes les virtuts, però no els inconvenients. Has de deixar passar un any perquè emergeixin els inconvenients.

—Per la seua experiència, es pot restablir una parella després d'assabentar-se que l'altre ha estat infidel?

—Sí, es pot. De cada tres parelles que viuen una infidelitat, una es regenera i millora com a conseqüència de l'adequada gestió de la crisi, una segona trenca a conseqüència de la infidelitat i una tercera es deteriora per una gestió inadequada. ●